Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Eduard Galușceac

Dosar nr. 2a-1499/25
2-21077720-02-2a-24042025

D E C I Z I E

3 martie 2026 **municipiul Chișinău**

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecător Eleonora Badan-Melnic
judecători Hristina Craveț și Roman Pascari
Grefier Ionela Muturniuc

examinând în ședință publică apelul declarat de avocatul Zama Vitalie, în interesele lui Pașa Valeriu, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 11 martie 2025, pronunțată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ostalep Valeriu împotriva lui Pașa Valeriu, intervenient accesoriu ÎCS „Reforma ART" SRL cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale prin obligarea la dezmințirea informațiilor false, exprimarea scuzelor publice, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată, -

A C O N S T A T A T:

ÎN FAPT

1. La data de 19 mai 2021, Ostalep Valeriu a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Pașa Valeriu cu privire la apărarea onoarei demnităţii şi reputaţiei profesionale, încasarea prejudiciului moral şi a cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acţiunii reclamantul Ostalep Valeriu a indicat că la data de 5 aprilie 2021, în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei" pe canalul de televiziune Jurnal TV (ora 21:44 - la 1h 29 min), postat ulterior şi pe reţelele de socializare facebook https://www.facebook.com/oraexpertizei/videos/20895117232755, pârâtul Valeriu Paşa, referindu-se la cazul exjudecătorului ucrainean Nicolae Ceauş, a răspândit în acest sens mesaje verbale despre reclamantul Valeriu Ostalep care, având un caracter mincinos, au fost însoţite de aluzii calomnioase cu privire la implicarea în răpirea exjudecătorului Ceauş a unor structuri subordonate oligarhului Plahotniuc, printre care şi firma „Argus" care ar aparţine formal persoanei interpuse Valeriu Ostalep, ceea ce, aducând atingeri vieţii private a persoanei vizate,

prin sine nu doar că a defăimat reclamantul Ostalep, dar şi i-a lezat onoarea, demnitatea şi reputaţia profesională - fapt ilegal şi inadmisibil, care, potrivit Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, este susceptibil şi răspunderii civile.

3. Mai menţionează reclamatul că, în rezultatul difuzării în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertize" şi postării lor pe reţelele de socializare facebook.com, au fost răspândite atât în spaţiul public, cât şi în spaţiul online, fără a oferi reclamantului dreptul legal la replică, mesaje verbale, care, fiind mincinoase şi lipsite de substrat faptologic suficient, au dus la defăimarea reclamantului, lezându-i astfel onoarea, demnitatea şi reputaţia profesională, şi anume: *"...apropo, paza acestui Ceauş a fost asigurată de fosta firmă a lui Plahotniuc, adică „Argus", care s-a denumit peste noapte şi a devenit formal pe hârtie firma domnului Ostalep...el se laudă la voi în studiou, la un moment dat, că el a venit cu această idee genială de reorganizare a firmei... de fapt, e preluare formală ... deci evident că ei sunt interpuşi şi tot continuă să fie condusă de persoane, precum Zubic, Damir şi alţii ...şi ajungem lejer la domnul Damir şi lucrurile se leagă".*

4. Reclamantul constată că pârâtul Paşa premeditat şi cu bună-ştiinţă a răspândit în public atât informaţii neveridice, cât şi fapte şi relatări false însoţite de aluzii calomnioase cu privire la implicarea în răpirea exjudecătorului Ceauş a unor structuri subordonate oligarhului Plahotniuc, printre care şi firma „Argus" care ar aparţine formal persoanei interpuse Valeriu Ostalep, ceea ce fiind fals şi lipsit de substrat factologic suficient, şi demonstrează caracterul lor mincinos şi defăimător, acţiuni ilegale care, defăimând onoarea, demnitatea şi reputaţia profesională a persoanei vizate, în consecinţă au făcut ca reclamantul Valeriu Ostalep să fie condamnat moral atât de opinia publică, cât şi de unii indivizi în particular, ceea ce la rândul său i-a provocat daune morale considerabile, circumstanţe faptice care îndreptăţesc persoana a cărui onoare, demnitate şi reputaţie profesională i-a fost lezată prin răspândirea unor informaţii verbale şi textuale, adică reclamantul Ostalep, de a-şi apăra drepturile lezate, solicitând în acest sens de la pârât nu doar dezminţirea publică a informaţiilor defăimătoare şi exprimarea scuzelor de rigoare, dar şi compensarea prejudiciului moral cauzat cu achitarea despăgubirii pentru atingerile ilegale aduse vieţii private într-un echivalenţi bănesc de 10.000 lei.

5. Relatează reclamantul că, în scopul medierii acestui litigiu şi astfel diminuării valorii prejudiciilor deja cauzate, a solicitat pârâtului Paşa a dezminţi public informaţiile defăimătoare răspândite, a exprima scuzele de rigoare şi a compensa prejudiciul moral cauzat, solicitări care însă, după expirarea termenului acordat pentru examinarea cererii prealabile, aşa şi nu s-au soldat cu răspunsuri pozitive, ceea ce, demonstrează lipsa intenţiei reale a pârâtului Valeriu Paşa de a soluţiona litigiul apărut, constată şi exercitarea de către pârât a obligaţiilor sale cu rea-credinţă, contrar legii şi bunelor moravuri, ceea ce în consecinţă duce la necesitatea apărării drepturilor şi intereselor legitime ale reclamantului prin intermediul instanţelor judecătoreşti.

6. În drept reclamantul Ostalep Valeriu a invocat prevederile art. 37 alin. (1), (3), art. 43 alin. (1), art. 46 alin. (l), lit. f), h), i), art. 2025 alin. (1), art. 2036 alin. (1), (2), art. 2037 alin. (1), (2), (3) CC şi art. 18 alin. (1), art. 20 alin. (1), (2), art. 21, art. 22 alin. (1), (3), art. 26 alin.(1), (2), art. 29 alin. (1) al Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare.

7. Ostalep Valeriu cere obligarea pârâtullui Valeriu Paşa de a dezminţi public, în termenul şi modul prevăzute de Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, informaţiile defăimătoare răspândite în privinţa reclamantului Valeria Ostalep prin mesaje verbale difuzate de cet. Paşa Valeriu pe data de 05 aprilie 2021 (ora 21.44 - la 1h 29min) în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei" pe canalul de televiziune Jurnal TV, postate ulterior şi pe reţelele de socializare facebook https:// www.facebook.com/Oraexpertizei/videos/2089511723 2755, a obliga pârâtul Valeriu Paşa de a dezminţi public informaţiile calomnioase prin intermediul postului de televiziune Jurnal TV sau, după caz, printr-un comunicat expediat surselor de mass-media şi/sau expediat pe reţelele de socializare facebook.com, cu prezentarea în acest sens a unui text cu următorul conţinut: *eu, Valeriu Paşa, dezmint public afirmaţia mea calomnioasă comunicată în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei" pe canalul de televiziune Jurnal TV, la data de 05 aprilie 2021, ora 21.44, prin care neîntemeiat am afirmat că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei „Argus", precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoană interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc. Confirm că afirmaţiile respective sunt false şi nu au vreo bază faptologică*, a obliga pârâtul Valeriu Paşa a exprima reclamantului Valeriu Ostalep scuzele de rigoare, în modul şi termenul prevăzute de Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, a obliga pârâtul Valeriu Paşa a compensa reclamantului Valeriu Ostalep prejudiciul moral cauzat, încasând în acest sens, de la Valeriu Paşa în beneficiul reclamantului Valeriu Ostalep o despăgubire în sumă de 10.000 lei, a încasa de la pârâtul Valeriu Paşa în beneficiul reclamantului Valeriu Ostalep toate cheltuielile de judecare a pricinii, inclusiv şi de acordare a asistenţei juridice.

8. La data de 31 ianuarie 2025 intervenientul accesoriu ÎCS „Reforma ART" SRL (postul de televiziune Jurnal TV) a depus referinţă, prin care a solicitat respingerea acţiunii ca neîntemeiată, indicând că acţiunea iniţiată de Valeriu Ostalep este contrar principiilor libertăţii de exprimare şi practicii Curţii Europene a Drepturilor Omului (CEDO). Solicită respingerea cererii din lipsa unui substrat faptic pentru acuzaţiile de defăimare, or, în speţă declaraţiile pârâtului Valeriu Paşa se referă la un subiect de interes public (cazul ex-judecătorului Nicolae Ceauş) şi se bazează pe presupuneri legitime legate de conexiunile firmei Argus-S cu Vladimir Plahotniuc. Reclamantul nu a dovedit categoric că informaţiile sunt false. Certificatul Agenţiei Servicii Publice confirmă doar că Valeriu Ostalep nu figurează ca administrator/asociat, dar nu exclude posibilitatea unor relaţii informale sau istorice.

9. Mai mult că, criticile aduse figurilor publice sau subiectelor de interes general beneficiază de un grad ridicat de protecţie sub incidenţa art. 10 din CEDO.

10. Din analiza detaliată a circumstanţelor faptice, pretins lezante şi la care se referă reclamantul Ostalep Valeriu, aşa cum acestea sunt expuse prin cererea de chemare în judecată, pârâtul nu a invocat prenumele reclamantului, ci doar numele „Ostalep".

11. Mai menţionează că, potrivit investigaţiilor jurnalistice realizate în acea perioadă de timp, a se vedea https://www.iurnal.md/ro/news/c620al4cb728f815/50-de-mii-de- cartuse-care-urmau-sa-ajunga-in-republica-moldova-retinute-in-romania-cine-era-la- volanul-automobilului.html

fratele reclamantului, Ostalep Ion, *este fondatorul agenţiei de pază private „Combat-Service”, administrată de fostul vice-ministru de interne, Valentin Zubic, care până în 2019 fusese administrator la compania de pază „Argus-S”, afiliată fostului şef al PD, Vladimir Plahotniuc. „Combat-Service”, fondată în anul 2007, a fost în stand-by în ultimii ani, înregistrând 0 venituri. În 2019 însă, compania a luat turaţii, înregistrând un venit de 753 de mii de lei.”*

12. Mai mult, de rând cu afilierea lui Ion Ostalep cu companiile de forţă ale lui Plahotniuc, a fost deconspirată şi afilierea reclamantului Ostalep Valeriu cu aceleaşi companii, după cum se atestă prin reportajul: *„VIDEO // Noi detalii despre armata privată a lui Vlad Plahotniuc şi sniper-ul Ostalep”,* publicat pe siteul https://breakingnews.md/video-noi-detalii-despre-armata-privata-a-lui-vlad-plahotniuc-si-sniper-ul-ostalep/.

13. În asemenea mod atestă că există suficiente temeiuri faptice ce permite oricărui observator obiectiv să conchidă că judecăţile de valoare comunicate prin intermediul postului Jurnal TV sunt suficient de fundamentate şi nu pot antrena răspunderea autorului lor.

14. Totodată subliniază că, implicarea lui Vladimir Plahotniuc în afaceri politice şi economice din Republica Moldova este un subiect de dezbatere publică legitimă, iar Jurnal TV a acţionat în interesul informării cetăţenilor.

15. Mai mult că, reclamantul nu a prezentat dovezi concrete că declaraţiile lui Paşa i-au cauzat daune morale sau materiale directe. Solicitarea unei despăgubiri de 10.000 lei este nejustificată în absenţa unor documente medicale, psihologice sau a unor pierderi financiare.

16. Prin hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 11 martie 2025, s-a admis parţial cererea de chemare în judecată depusă de Ostalep Valeriu împotriva lui Paşa Valeriu, intervenient accesoriu ÎCS „Reforma ART” SRL cu privire la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale prin obligarea la dezminţirea informaţiilor false, exprimarea scuzelor publice, repararea prejudiciului moral şi încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind întemeiată. S-a obligat pârâtul Paşa Valeriu să dezmintă public informaţiile defăimătoare răspândite în privinţa lui Ostalep Valeriu prin mesaje verbale difuzate de Paşa Valeriu pe data de 05.04.2021 (ora 21.44 - la 1h 29 min.) în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei” pe canalul de televiziune „Jurnal TV”, postate ulterior şi pe reţele de socializare facebook https://www.facebook.com/Oraexpertizei/videos/20895117232. şi anume: „că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei Argus, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoana interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc”. Se obligă pârâtul Paşa Valeriu să îşi ceară scuze faţă de reclamantul Ostalep Valeriu şi de a dezminţi public informaţiile false prin intermediul postului de televiziune Jurnal TV sau, după caz, printr-un comunicat expediat surselor de mass media şi/sau expediat pe reţele de socializare facebook.com, cu prezentarea a unui text cu următorul conţinut „eu, Valeriu Paşa, dezmint public afirmaţia mea comunicată în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei” pe canalul de televiziune Jurnal TV, la data de 05.04.2021, ora 21.44, prin care neîntemeiat am afirmat că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei Argus, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoana interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc. Confirm că afirmaţiile respective sunt false şi nu au vreo bază factologică”. S-a

încasat de la Paşa Valeriu în beneficiul lui Ostalep Valeriu suma de 2.000 (două mii) lei cu titlu de prejudiciu moral şi suma de 500 (cinci sute) lei cu titlu de taxa de stat. În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

17. Împotriva hotărârii instanței de judecată a declarat apel avocatul Zama Vitalie, în interesele lui Paşa Valeriu, prin care a solicitat admiterea cererii de apel. Casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 11 martie 2025, cu respingerea integrală a cererii de chemare în judecată a lui Ostalep Valeriu către Paşa Valeriu privind obligarea dezminţirii informaţiilor.

18. În motivarea cererii de apel avocatul a invocat că hotărârea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 11 martie 2025 este neîntemeiată și ilegală, pe motiv că instanţa de fond nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, art. 387 lit. a) Cod de procedură civilă și instanţa de fond a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, art. 387 lit. b) Cod de procedură civilă.

19. Pledăm pentru caracterul neîntemeiat a acţiunii civile înaintate şi ca consecinţă netemeinicia hotărârii instanţei de fond, întrucât art. 32 al Constituţiei Republicii Moldova prevede că oricărui cetăţean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil.

20. Acest drept cuprinde libertatea de opinie şi libertatea de a primi sau de a comunica informaţii ori idei fără amestecul autorităţilor publice. Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie, (punctul 4 - Plenul Curţii Supreme de Justiţie a RM - cu privire la aplicarea legislaţiei despre apărarea onoarei, demnităţii, reputaţiei).

21. În conformitate cu legislaţia şi practica judiciară naţională satisfacerea unei acţiuni privind defăimarea, este posibilă în cazul când autorul publicaţiei a răspândit afirmaţii ce se referă la persoana petiţionară; cele răspândite pot fi apreciate că informaţii, fapt care urmează a fi probat de ambele părţi; informaţiile răspândite să nu corespundă realităţii; afirmaţiile contestate să aibă un caracter defăimător; ca informaţiile care nu corespund realităţii să fie de natură să cauzeze suferinţe psihice sau fizice persoanei.

22. Toate aceste condiţii urmează a fi întrunite cumulativ, în caz contrar plângerea de defăimare urmând a fi respinsă. În speţă nu sunt întrunite condiţiile pentru admiterea plângerii de defăimare, în particular în material sunt relatate circumstanţele de fapt care sunt veridice şi nu au nici caracter defăimător.

23. Jurisprudenţa Curţii de la Strasbourg, afirmă că judecăţile de valoare nu trebuie dovedite, nefiind susceptibile de probă, iar faptele trebuie să fie supuse probei veritătii. Totuşi, judecăţile de valoare ce vizează acuzaţii determinate nu pot fi lipsite de o bază factuală rezonabilă, ce va trebui, la rândul ei, dovedită de autorul afirmaţiilor, astfel cum se va arăta. Totuşi, înainte de a detalia acest aspect cu valenţe probatorii, se impune a identifica modul de calificare a afirmaţiilor în fapte şi judecăţi de valoare.

24. Un algoritm universal valabil pentru acest demers de calificare, din păcate, nu există, calificarea instanţelor naţionale fiind supusă întotdeauna riscului de reevaluare din partea Curţii. Totuşi, bineînţeles, cu cât judecătorul naţional cunoaşte mai bine principiile din jurisprudenţa

Curţii, cu atât riscul unei reevaluări cu un rezultat diferit se micşorează. Totodată, se apreciază că CEDO nu a exploatat marja sa de apreciere pentru a face clasificarea fapte-judecăţi de valoare, ci a urmărit trasarea unor elemente concrete, obiective, pe baza cărora să poată fi realizată.

25. Ca regulă generală, se poate preciza că, atunci când Curtea califică anumite exprimări ca vizând „fapte", este vorba despre acuzaţii concrete, determinate, ce se cer a fi dovedite de către autorul lor. De pildă, s-a reţinut, în jurisprudenţa Curţii, că reprezintă fapte, iar nu judecăţi de valoare, pe motiv că vizează o acuzaţie concretă, punctuală: publicarea unei informaţii în sensul că preşedintele unui stat a decedat; acuzaţii privind colaborarea cu securitatea; epitete precum „delapidator" sau „hoaţă"; acuzaţii în sensul că o anumită persoană ar fi determinat o alta să se sinucidă; acuzaţii privind comiterea infracţiunii de omor. De asemenea, acuzaţii privind acordarea unui loc de muncă exclusiv pe criterii de rudenie sau acuzaţii de lipsă a calificării profesionale sunt fapte, nu judecăţi de valoare. Totodată, dacă un articol de presă induce ideea că o anumită persoană ar fi săvârşit o infracţiune, din nou, Curtea califică afirmaţiile drept fapte, nu judecăţi de valoare. Prin urmare, ca regulă generală, ori de câte ori se indică informaţii punctuale, precise, care sunt susceptibile de a fi probate, acestea trebuie calificate drept fapte.

26. La polul opus, diverse apelative precum „figură luminoasă", „ar zăpăci chiar şi un angajat al secţiei de cadre" sunt considerate judecăţi de valoare, având în vedere inclusiv doza de exagerare specifică presei. Trebuie menţionat că, de regulă, Curtea a arătat generozitate în calificarea unor afirmaţii ca judecăţi de valoare, mai ales când la mijloc se află un interes public. În egala măsură, în unele cauze mai complexe, Curtea a integrat noţiunea de interes public în analiza fapte-judecăţi de valoare.

27. Folosirea unor epitete ca „neo-fascist local", „nazist", beneficiază de protecţia Articolului 10 din Convenţie şi nu presupun proba faptului că acea persoană chiar aparţine unui astfel de partid extremist, ci doar o bază factuală că persoana promovează politici de acel tip. De asemenea, Curtea a stabilit, în jurisprudenţa sa, că afirmaţii precum „imoral", „nedemn", „imbecil", „care ultragiază", „antisocial", „partidul conduce o politică rasistă", „(profesorul, subl. ns.) pune o presiune intolerabilă pe copii şi părinţi, apropiată de abuzul de putere", „(o persoană, subl. ns.) nu are nici ruşine, nici scrupule" reprezintă judecăţi de valoare, nu fapte.

28. La fel, în cauza Paturel c. Franţei, compararea metodei „deprogramming" cu metodele psihologice sovietice folosite împotriva dizidenţilor a fost catalogată drept judecată de valoare.

29. Hrico c. Slovaciei - calificarea unei decizii ca „farsă legală" şi acuzaţia la adresa unei persoane că are un trecut fascist au fost considerate simple opinii. Curtea apreciază afirmaţiile în context, mai ales dacă au fost făcute cu o mare încărcătură emoţională, în cursul unei dezbateri. Totodată, folosirea cuvântului „imbecil" (Trottel) a fost considerată o judecată de valoare ce nu depăşeşte limitele libertăţii de exprimare, nefiind un atac la persoană gratuit, întrucât autorul lui a explicat sensul în care a fost folosit. La polul opus, atunci când acuzaţiile sunt mânate de un interes comercial, chiar dacă există şi un interes public, abordarea Curţii este mult mai rigidă în calificarea afirmaţiilor ca judecăţi de valoare.

30. Pe cale de consecinţă, *judecăţile de valoare pot fl definite ca opinii personale, evaluări, descrieri cu privire la calităţile personale, profesionale sau morale ale unei persoane sau unui*

obiect, care, prin esenţa lor, sunt caracterizate de o doză inerentă de subiectivism. De asemenea, dacă se acordă o interpretare proprie unor fapte necontestate, calificarea interpretării va fi aceea a unei judecăţi de valoare.

31. Prin urmare, existenţa unei legături între judecata de valoare şi baza factuală pe care se sprijină diferă de la caz la caz, în funcţie de circumstanţe, analiza raportându-se întotdeauna la particularităţile de facto ale cauzei. Aşadar, comunicarea unor acuzaţii factuale false poate atrage sancţiuni. Totuşi, Curtea verifică, deopotrivă, buna-credinţă a autorului afirmaţiilor, condiţionată, în cazul anumitor categorii profesionale (ex: jurnaliştii) şi de respectarea anumitor obligaţii de deontologie profesională, ce presupun verificarea informaţiilor.

32. Nu în ultimul rând, însă, este foarte important de menţionat că, indiferent de natura fapte-judecăţi de valoare, preluarea unor afirmaţii făcute de o altă persoană, cu respectarea regulilor de citare, nu poate atrage sancţiuni. Concluzia se menţine şi în ipoteza în care informaţiile au fost obţinute ilegal de o anumită persoană, şi apoi intrate în posesia celei de-a doua, care le diseminează, fără, însă, a exista o conivenţă frauduloasă între cele două persoane şi câtă vreme se vizează un subiect de interes public.

33. Unicul scop urmărit de autorul materialului contestat era de a elucida adecvat realitatea şi nicidecum publicarea şi răspândirea informaţiei ponegritoare cu scopul de a induce în eroare opinia publică.

34. Ţine de reclamant de a justifica pretenţiile morale din acţiunea înaintată. Reclamantul nu a justificat adecvat pretenţiile de ordin pecuniar formulate. Notează ca existenţa suferinţelor fizice şi psihice nu înseamnă numaidecât ca reclamantului îi trebuie acordata o reparaţie nepecuniară.

35. În această privinţă notează că pentru a stabili dacă interferenţa poate fi justificată conform paragrafului 2 al art.10 CEDO, este necesar de a stabili dacă aceasta este „stabilită de lege", urmăreşte un scop legitim conform acelui paragraf şi „este necesar într-o societate democratică" (Lingens v. Austria, pp. 24-25, §§ 34-37). Ca o chestiune de principiu, noţiunea de „necesar" trebuie să fie înţeleasă ca o „necesitatea socială impetuoasă", care trebuie să fie proporţională cu scopul legal urmărit (Goodwin v. the United Kingdom, Reports 1996-11, pp. 500-01, § 40, and Worm v. Austria, Reports 1997-V, p. 1551, § 47). Precum a reiterat CEDO (Surek v. Turkey (No. 1) [GC], no. 26682/95, § 61). În cazul dat compensaţiei solicitate nu poate fi justificată convingător.

36. În acelaşi timp judecătorul naţional nu poate pronunţa o hotărâre inconsistentă Convenţiei pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale.

37. În această privinţă reiterează că libertatea de exprimare constituie una din fundamentele esenţiale a unei societăţi democratice şi una din condiţiile de bază al progresului ei şi al auto-perfecţionării individuale (Nilsen and Johnsen v. Norwaj [GC], no. 23118/93, § 43, ECHR 1999-VIII).

38. Media joacă un rol esenţial într-o societate democratică. Deşi ea nu trebuie să treacă anumite limite ... obligaţia ei este totuşi de a răspândi - în o măsură consistentă cu drepturile şi obligaţiile sale - informaţii şi idei privitor la toate chestiunile de interes public (De Haes and

Gijsels v. Belgium, Reports 1997-1, pp. 233-234, § 37).

39. Ea nu are doar sarcina de a răspândi asemenea informaţii şi idei, ci şi publicul are dreptul de a le primi. Or, altfel media va fi incapabilă să-şi joace rolul său vital de „câine de pază" (Thorgeir Thorgeirson v. Iceland, seria A no. 239, p. 28, § 63; Bladet Tromso and Stensaas v. Norway [GC], no. 21980/93, § 62, ECHR 1999-III).

40. Articolul 10 protejează nu doar substanţa ideilor şi informaţiei exprimate, dar şi forma pe care aceasta o ia (Oberschlick v. Austria, seria A no. 204, p. 25, § 57).

41. Libertatea de exprimare de asemenea acoperă un posibil recurs la un anumit grad de exagerare, sau chiar provocare (Prager and Oberschlick v. Austria seria A no. 313, p. 19, § 38).

42. De asemenea, trebuie de ţinut cont că art.10 protejează informaţiile şi ideile care ofensează, şochează sau deranjează. Acestea sunt cerinţele pluralismului, toleranţei şi liberalismului, fără de care nu există „societatea democratică" (Handyside v. the United Kingdom, seria A no. 24, p. 23, § 49).

43. Pentru a stabili dacă interferenţa poate fi justificată conform paragrafului 2 al art.10, este necesar de a stabili dacă aceasta este „stabilită de lege", urmăreşte un scop legitim conform acelui paragraf şi „este necesar într-o societate democratică" (Lingens v. Austria, pp. 24-25, §§ 34-37).

44. Ca o chestiune de principiu, noţiunea de „necesar" trebuie să fie înţeleasă ca o „necesitatea socială impetuoasă", care trebuie să fie proporţională cu scopul legal urmărit (Goodwin v. the United Kingdom, Reports 1996-11, pp. 500-01, § 40, and Worm v. Austria, Reports 1997-V, p. 1551, § 47).

45. Precum a notat Curtea de la Strasbourg (Siirek v. Turkey (No. 1) [GC], no. 26682/95, §61), „art. 10 § 2 din Convenţie lasă doar mici restricţii în cazul discursurilor politice sau dezbaterilor pe chestiuni de interes public" „acestea trebuie să fie interpretate restrictiv iar necesitatea pentru oricare limitări trebuie să fie convingător instituită" (The Observer and The Guardian v. the United Kingdom, seria A no. 216, p. 30, § 59).

46. În şedinţa instanţei de apel, părțile nu s-au prezentat, din motive necunoscute instanței, procedura citării legale fiind executată.

47. Prin urmare, în temeiul art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă, Colegiul a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora, procedura de citare legală fiind respectată.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

48. Art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel, apelantul respectând acest termen.

49. Art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.

50. Art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

51. Art. 121 CPC, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.
52. Art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, statuează că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.
53. Art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii.
54. Art. 373 alin. (1), (2), (5) din Codul de procedură civilă, în condiţiile în care instanţa de fond a soluţionat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acţiunii în raport cu concluziile reţinute de către aceasta.
55. Art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, la, statuează următoarele noţiuni: *defăimare* - răspândire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei; *răspândire a informaţiei* - proces de transmitere a informaţiei către alte persoane (cel puţin către o persoană, exceptând persoana lezată); *informaţie* - orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine; *fapt* - eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiţii concrete de loc şi timp şi a cărui veridicitate poate fi dovedită; *judecată de valoare* - opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit.
56. Art. 3 alin. (1) al Legii cu privire la libertatea de exprismare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei.
57. (2) Libertatea de exprimare protejează atât conţinutul, cît şi forma informaţiei exprimate, inclusiv a informaţiei care ofensează, şochează sau deranjează.
58. (3) Exercitarea libertăţii de exprimare poate fi supusă unor restrîngeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea naţională, integritatea teritorială sau siguranţa publică, pentru a apăra ordinea şi a preveni infracţiunile, pentru a proteja sănătatea şi morala, reputaţia sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informaţii confidenţiale sau pentru a garanta autoritatea şi imparţialitatea puterii judecătoreşti.
59. Art. 7 alin. (1) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnităţii şi reputaţiei sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie.
60. Art. 24 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23.04.2010, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: pârâtul a răspândit informaţia; informaţia îl vizează şi este defăimătoare; informaţia constituie o relatare cu privire la fapte şi este în esenţă falsă; sau judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; existenţa şi

cuantumul prejudiciului cauzat.

61. (2) Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; la momentul răspândirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; informaţia răspândită este de interes public.

62. Art. 2036 alin. (1) Cod Civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

63. (4) Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacţie echitabilă persoanei vătămate doar când aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat şi persoana vătămată astfel va putea obţine o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit.

64. Art. 29 alin. 1) a Legii nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare instanţa de judecată va acorda o compensaţie de natură să aducă satisfacţie persoanei lezate. La stabilirea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral, acordată persoanei fizice, instanţa de judecată va lua în consideraţie caracterul şi gravitatea suferinţelor fizice şi psihice cauzate reclamantului, caracterul informaţiei răspândire, gradul de răspândire a informaţiei, personalitatea reclamantului, reputaţia pârâtului, gradul de vinovăţie a pârâtului, consecinţele răspândirii informaţiei defăimătoare, starea materială a reclamantului şi cea a pârâtului, publicarea rectificării, dezminţirii sau acordarea dreptului la replică până la depunerea cererii de chemare în judecată şi alte circumstanţe importante pentru examinarea cauzei.

MOTIVAREA INSTANȚEI

65. Analizând şi studiind materialele pricinii prin prisma hotărârii pronunțate și a apelului declarat, Colegiul atestă că apelul este neîntemeiat şi urmează a fi respins, din următoarele motive.

66. Colegiul Civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinând rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 9 decembrie 1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29 mai 1997 §43).

67. Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu

adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

68. Instanţa de apel menţionează că, art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor pricinii. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

69. În opinia Colegiului, prima instanţă a ţinut cont de aceste deziderate şi a adoptat o hotărâre bazată pe fundament temeinic şi materialul probator administrat.

70. Colegiul constată că, prima instanţa a determinat corect raportul juridic dedus judecăţii, circumstanţele importante pentru soluţionarea pricinii au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, iar hotărârea este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legale a participanţilor la proces.

71. Astfel, cu referire la cazul dedus judecăţii, din suportul probatoriu prezent la materialele cauzei, Colegiul civil reţine că Ostalep Valeriu considerând că prin expunerile lui Valeriu Paşa, în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei”, pe canalul de televiziune Jurnal TV, din 5 aprilie 2021, i-au fost aduse atingeri vieţii private şi i-a lezat onoarea, demnitatea şi reputaţia profesională, l-a acţionat pe ultimul în judecată în baza Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare.

72. Fiind investită cu examinarea pricinii, instanţa de fond a conchis asupra temeiniciei parţiale a revendicărilor formulate în acţiunea înaintată de Ostalep Valeriu și l-a obligat pe Paşa Valeriu să dezmintă public informaţiile defăimătoare răspândite în privinţa lui Ostalep Valeriu prin mesaje verbale difuzate de Paşa Valeriu pe data de 05.04.2021 (ora 21.44 - la 1h 29 min.) în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei” pe canalul de televiziune „Jurnal TV”, postate ulterior şi pe reţele de socializare facebook https://www.facebook.com/Oraexpertizei/videos/20895117232 şi anume: „că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei Argus, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoana interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc”. La obligat pe pârâtul Paşa Valeriu să îşi ceară scuze faţă de reclamantul Ostalep Valeriu şi de a dezminţi public informaţiile false prin intermediul postului de televiziune Jurnal TV sau, după caz, printr-un comunicat expediat surselor de mass media şi/sau expediat pe reţele de socializare facebook.com, cu prezentarea unui text cu următorul conţinut „eu, Valeriu Paşa, dezmint public afirmaţia mea comunicată în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei” pe canalul de televiziune Jurnal TV, la data de 05.04.2021, ora 21.44, prin care neîntemeiat am afirmat că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei Argus, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoana interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc. Confirm că afirmaţiile respective sunt false şi nu au vreo bază factologică”. S-a încasat de la Paşa Valeriu în beneficiul lui Ostalep Valeriu suma de 2.000 (două mii) lei cu titlu de prejudiciu moral şi suma

de 500 (cinci sute) lei cu titlu de taxa de stat. În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiatăNefiind de acord cu soluţia primei instanţe, avocatul stagiar Sabina Flocos, în interesele apelantei Ciugureanu Cristina, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 09 iunie 2025.

73. În ordinea de idei descrisă supra, Colegiul atestă faptul că avocatul apelant contestă hotărârea instanței de fond în partea admisă, solicitând să fie casată hotărârea instanței de fond, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

74. Corespunzător, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii instanţei ierarhic inferioare în raport cu criticile formulate în cererea de apel şi materialul probator, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că soluţia instanţei de fond privind admiterea parţială a acţiunii depuse de Ostalep Valeriu este una justă, rezultată din aprecierea corectă a materialului probator şi interpretarea normelor de drept material.

75. Cu referire la cazul dedus judecăţii, Colegiul remarcă că, prin acţiunea înaintată, reclamantul Ostalep Valeriu a solicitat obligarea pârâtului Valeriu Paşa de a dezminţi public, în termenul şi modul prevăzute de Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, informaţiile defăimătoare răspândite în privinţa reclamantului Valeria Ostalep prin mesaje verbale difuzate de cet. Paşa Valeriu pe data de 05 aprilie 2021 (ora 21.44 - la 1h 29min) în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei” pe canalul de televiziune Jurnal TV, postate ulterior şi pe reţelele de socializare facebook https://www.facebook.com /Oraexpertizei/videos/20895117232755, a obliga pârâtul Valeriu Paşa de a dezminţi public informaţiile calomnioase prin intermediul postului de televiziune Jurnal TV sau, după caz, printr-un comunicat expediat surselor de mass-media şi/sau expediat pe reţelele de socializare facebook.com, cu prezentarea în acest sens a unui text cu următorul conţinut: „eu, Valeriu Paşa, dezmint public afirmaţia mea calomnioasă comunicată în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei” pe canalul de televiziune Jurnal TV, la data de 05 aprilie 2021, ora 21.44, prin care neîntemeiat am afirmat că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei „Argus”, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoană interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc. Confirm că afirmaţiile respective sunt false şi nu au vreo bază factologică”, a obliga pârâtul Valeriu Paşa a exprima reclamantului Valeriu Ostalep scuzele de rigoare, în modul şi termenul prevăzute de Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, a obliga pârâtul Valeriu Paşa a compensa reclamantului Valeriu Ostalep prejudiciul moral cauzat, încasând în acest sens, de la Valeriu Paşa în beneficiul reclamantului Valeriu Ostalep o despăgubire în sumă de 10.000 lei, a încasa de la pârâtul Valeriu Paşa în beneficiul reclamantului Valeriu Ostalep toate cheltuielile de judecare a pricinii, inclusiv şi de acordare a asistenţei juridice.

76. Corespunzător, instanţa de fond l-a obligat pe Paşa Valeriu să dezmintă public informaţiile defăimătoare răspândite în privinţa lui Ostalep Valeriu.

77. Colegiul învederează că faptul răspândirii se probează prin expunerea verbală a lui Valeriu Paşa la data de 05 aprilie 2021, în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei”, pe canalul de televiziune Jurnal TV, (ora 21:44 - la 1h 29 min). Mai mult că Valeriu Paşa nu a negat această

expunere, care în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei”, pe canalul de televiziune Jurnal TV, (ora 21:44 - la 1h 29 min), face referire la „*domnului Ostalep”,* iar potrivit discuţiei televizate dintre Valeriu Paşa şi moderatorul emisiunii televizate „Ora Expertizei”, din 05 aprilie 2021, face referire anume la Ostalep Valeriu. Ceea ce se confirmă prin pasajul „*adică „Argus”, care s-a redenumit peste noapte şi a devenit formal pe hârtie firma domnului Ostalep...el se lauda la voi în studiou, la un moment dat, că el a venit cu această idee genială de reorganizare a firmei”,* prin care se face referire anume la Ostalep Valeriu, care anterior a mai participat în cadrul emisiunilor televizate, pe canalul de televiziune nominalizat.

78. Totodată, la caz este dovedită condiţia că informaţia în esenţă este falsă, or, conform informaţiei eliberate de IP „Agenţia Servicii Publice”, Ostalep Valeriu nu figurează în calitate de întreprinzător individual, asociat, precum şi în calitate de administrator la societăţi comerciale înregistrate pe teritoriul Republicii Moldova.

79. Prin urmare caracterul informaţiilor răspândite este cu certitudine defăimător, având impact social asupra vieţei private a intimatului, nefiind dovedit de apelant faptul că, interesul general al publicării acestor informaţii cu privire la fapte ar prevala şi ar avea vreo importanţă.

80. Colegiul nu contestă faptul că discuția privind presupusele legături dintre anumite persoane și structuri asociate fostului lider politic Vladimir Plahotniuc ori circumstanțele răpirii fostului judecător Nicolae Ceauș reprezenta un subiect de interes public. Totuși, existența interesului public nu exonerează autorul afirmațiilor de obligația de a respecta cerințele Legii nr.64/2010 privind libertatea de exprimare. Libertatea de exprimare protejează inclusiv afirmațiile critice și controversate, însă nu justifică atribuirea unor fapte concrete unei persoane fără existența unui substrat factologic suficient.

81. Instanţa de fond a ajuns la o asemenea concluzie, reieşind din faptul că apelantul Valeriu Paşa este un analist politic, iar la momentul răspândirii informaţiei trebuia să ofere informaţii suficient de exacte şi corecte, cu respectarea tuturor măsurile de diligenţă pentru a nu contribui la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte.

82. În cazul în care sunt formulate afirmații prin care unei persoane îi sunt atribuite împrejurări concrete, precum calitatea de persoană interpusă, existența unor relații de subordonare sau a unor legături cu persoane determinate, autorul acestora trebuie să își întemeieze asemenea afirmații pe un substrat factologic suficient. Cu cât afirmațiile sunt mai grave și sunt de natură să afecteze reputația persoanei vizate, cu atât obligația de verificare a bazei factuale este mai riguroasă.

83. Colegiul subliniază că obiectul prezentei cauze nu îl constituie stabilirea existenței sau inexistenței unor raporturi dintre persoanele menționate în declarațiile apelantului, ci verificarea dacă, la momentul formulării și difuzării afirmațiilor contestate, autorul acestora dispunea de un substrat factologic suficient care să justifice atribuirea unor asemenea împrejurări reclamantului.

84. În litigiile privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, după stabilirea caracterului factual al afirmațiilor contestate, revine autorului acestora obligația de a demonstra existența unei baze factuale suficiente ori veridicitatea faptelor afirmate. În prezenta cauză, apelantul nu a administrat probe apte să confirme afirmațiile imputate reclamantului.

85. Distinct de cele relatate mai sus, instanţa de apel respinge argumentele apelului precum că cele relatate de apelant în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei”, pe canalul de televiziune Jurnal TV sunt de fapt judecăți de valoare, or, relatările cu privire la implicarea în răpirea judecătorului Ceauş a unor structuri subordinate lui Vladimir Plahotniuc, printre care şi firma „Argu-S” care ar aparţine formal persoanei intrepuse Ostalep Valeriu, aduce atingere onoarei, demnităţii şi reputaţiei profesionale, făcând ca intimatul să fie condamnat moral.

86. Deși discursul apelantului conține și elemente apreciative, afirmațiile contestate nu se limitează la exprimarea unei opinii ori suspiciuni generale, ci atribuie intimatului împrejurări concrete, susceptibile de verificare, precum pretinsa calitate de proprietar formal al companiei „Argus” și existența unei relații de interpunere și subordonare față de Vladimir Plahotniuc. Tocmai caracterul verificabil al acestor afirmații le conferă natura unor relatări privind fapte în sensul art.2 din Legea nr.64/2010.

87. Măsurile dispuse de prima instanță nu urmăresc sancționarea exprimării unei opinii critice, ci exclusiv înlăturarea consecințelor produse prin răspândirea unor afirmații factuale neconfirmate. Aceste măsuri sunt adecvate scopului legitim urmărit și nu depășesc ceea ce este necesar pentru protejarea reputației reclamantului.

88. Colegiul observă că apelantul nu a prezentat probe pertinente și admisibile care să răstoarne informația oficială eliberată de Agenția Servicii Publice ori să demonstreze existența unei baze factuale suficiente pentru afirmațiile contestate. Simpla invocare a unor materiale jurnalistice sau presupuneri privind existența unor raporturi informale nu este aptă să dovedească veridicitatea unor afirmații factuale de asemenea gravitate.

89. Aşadar, caracterul informaţiilor răspândite este cu certitudine defăimător, având impact social asupra vieţei private a intimatului, nefiind justificată nici legătura acestor informaţii cu activitatea publică a persoanei, nefiind dovedit de partea apelantă faptul că interesul general al publicării acestor informaţii cu privire la fapte ar prevala şi ar avea vreo importanţă.

90. Natura afirmațiilor contestate, modalitatea publică de difuzare și caracterul lor apt să afecteze reputația profesională justifică concluzia existenței unui prejudiciu moral, chiar dacă acesta nu poate fi cuantificat prin criterii matematice și nu presupune în mod necesar administrarea unor probe medicale.

91. În speță ingerința în libertatea de exprimare urmărește protecția reputației unei persoane, prevăzută expres de art.10 §2 din Convenție. Măsurile dispuse de instanța de fond sunt limitate exclusiv la dezmințirea informațiilor constatate ca fiind false, exprimarea scuzelor și acordarea unei compensații moderate, fără a împiedica apelantul să participe în continuare la dezbateri privind subiecte de interes public.

92. Colegiul constată că prima instanță a stabilit corect circumstanțele de fapt relevante, a calificat în mod corespunzător afirmațiile contestate și a aplicat corect dispozițiile Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 privind libertatea de exprimare, astfel încât criticile formulate prin cererea de apel nu justifică modificarea sau casarea hotărârii atacate.

93. De asemenea, Completul de judecată punctează că potrivit art. 26 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană este în drept să ceară în instanţa

de judecată dezminţirea relatărilor false şi defăimătoare cu privire la fapte.

94. În această ordine de idei, Colegiul atestă că, apelantul corect a fost obligat să dezmintă public informaţiile defăimătoare răspândite în privinţa intimatului Valeriu Ostalep prin mesaje verbale difuzate de Paşa Valeriu pe data de 05 aprilie 2021 (ora 21:44 - 1h 29 min) în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei" pe canalul de televiziune „Jurnal TV", postate ulterior şi pe reţelele de socializare facebook https://www.facebook.com/Ora expertizei/videos/20895117232, şi anume că „*domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei Argus, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoana interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc*", cât și să îşi ceară scuze faţă de intimatul Ostalep Valeriu şi să dezmintă public informaţiile false prin intermediul postului de televiziune Jurnal TV sau, după caz, printr-un comunicat expediat surselor de mass media şi/sau expediat pe reţele de socializare facebook.com, cu prezentarea a unui text cu următorul conţinut „*eu, Valeriu Paşa, dezmint public afirmaţia mea comunicată în cadrul emisiunii televizate „Ora Expertizei" pe canalul de televiziune Jurnal TV, la data de 05.04.2021, ora 21.44, prin care neîntemeiat am afirmat că domnul Valeriu Ostalep este formal pe hârtie proprietarul companiei Argus, precum şi faptul că domnul Valeriu Ostalep este persoana interpusă şi se află în relaţii de subordonare cu Vladimir Plahotniuc. Confirm că afirmaţiile respective sunt false şi nu au vreo bază factologică*".

95. Colegiul apreciază că modalitatea de executare a obligației de dezmințire este proporțională cu modalitatea în care informațiile au fost răspândite, întrucât urmărește restabilirea echilibrului dintre libertatea de exprimare și dreptul la reputație fără a institui restricții excesive asupra exprimării viitoare a apelantului.

96. Astfel, la soluţionarea litigiului dedus judecăţii, instanţa de fond a luat în calcul prevederile art. 29 alin. 1) a Legii nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare și a admis parțial pretenția cu privire la compensarea prejudiciului moral, reținând că suma de 10.000 lei este disproporţională în raport cu încălcarea admisă şi cu faptul că însăși constatarea dreptului încălcat reprezintă, potrivit jurisprudenţei CtEDO (cauza Amihalachioaie c. Moldovei), o satisfacţie echitabilă a suferinţelor morale, însă insuficientă în speţă pentru a acoperi integral întinderea acestora, dispunând spre încasare suma de 2.000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

97. Prin urmare, Colegiul apreciază ca fiind justă şi întemeiată concluzia primei instanţe, potrivit căreia, suma de 2.000 lei, ar fi una rezonabilă pentru compensarea prejudiciului moral, or, doar prezentarea de dezminţire a informaţiilor defăimătoare în forma potrivită, nu va constitui o măsură suficientă pentru a restabili reputaţia intimatului și nu-i va oferi o satisfacţie morală adecvată.

98. Cuantumul de 2.000 lei nu are caracter sancționator și nu urmărește descurajarea participării la dezbateri publice, ci reprezintă exclusiv o compensație echitabilă pentru atingerea adusă reputației reclamantului, stabilită prin aplicarea criteriilor prevăzute de art.29 din Legea nr.64/2010.

99. Astfel, Colegiul apreciază critic argumentele apelului, prin care se invocă că existența suferințelor fizice și psihice nu înseamnă numaidecât că reclamantului îi trebuie acordată o

reparație pecuniară, or, la stabilirea cuantumului compensaţiei pentru prejudiciul moral instanţa de judecată a luat în consideraţie caracterul şi gravitatea suferinţelor fizice şi psihice cauzate intimatului, caracterul informaţiei răspândire, gradul de răspândire a informaţiei, personalitatea intimatului, cât și publicarea rectificării, dezminţirii sau acordarea dreptului la replică până la depunerea cererii de chemare în judecată şi alte circumstanţe importante pentru examinarea cauzei.

100. Contrar susținerilor apelantului, împrejurarea că reclamantul nu a prezentat înscrisuri medicale nu exclude existența prejudiciului moral. În materia protecției onoarei, demnității și reputației profesionale, atingerea adusă acestor valori poate rezulta chiar din natura afirmațiilor defăimătoare și din amploarea răspândirii acestora, urmând ca instanța să stabilească întinderea despăgubirii prin raportare la criteriile prevăzute de lege.

101. În lumina celor reliefate supra, Colegiul apreciază caracterul formal al argumentelor invocate de către avocatul apelantului, care nu generează opozabilitate instanţei atât timp cât aceste argumente nu au fost confirmate prin alte probe relevante şi admisibile.

102. Subsecvent, în viziunea Colegiului, toate argumentele şi afirmaţiile invocate de către avocatul apelant, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanţă, iar instanţa de apel le apreciază ca fiind inconsistente şi fără raţionament valabil circumstanţelor speţei.

103. În plus, este important de remarcat faptul că apelantul utilizând calea de atac nu a prezentat în instanţa de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanţei de fond şi care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.

104. În aşa împrejurări, Colegiul reiterează că concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, în concordanţă cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea urmează a fi menţinută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

105. În conformitate cu art.art. 385 lit.a), 389-390 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de avocatul Zama Vitalie, în interesele lui Pașa Valeriu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 martie 2025, pronunțată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ostalep Valeriu împotriva lui Pașa Valeriu, intervenient accesoriu ÎCS „Reforma ART” SRL cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale prin obligarea la dezmințirea informațiilor false, exprimarea scuzelor publice, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă din momentul emiterii, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale, prin intermediul Curții Supreme de Justiție.

Președintele ședinței,

Judecător	Eleonora Badan-Melnic
Judecătorii:	Hristina Craveț
	Roman Pascari